

‘Ik heb liever geen imago om te beschermen’

Zijn nieuwe plaat is de best verkopende in België, hij vult straks drie avonden de AB, hij is vader van twee, hij is getrouwd, hij is, nog maar, dertig. *Boudy Verleye*, we kennen hem als *Brihang*, aarzelt niet in dit enige leven. ‘Straks is het misschien te laat.’

Mensen spreken hem vaak aan op zijn eerlijkheid, zegt hij. ‘Wat ben jij éérlijk, man.’ Daar weet hij vervolgens zelden goed op te reageren. ‘Ze doen dat klinken als een compliment, en dat brengt me altijd in de war. Eerlijkheid is toch geen verdienste? Of wel?’

Jezelf helemaal laten zien, dat moet je wel durven.

‘Waarom?’

Omdat je dan ‘helemaal als jezelf’ ook kunt worden afgewezen.

‘Ah zo. Ja, daar heb ik dan weinig schrik voor, denk ik. Mijn schrik is net dat ik door de mand zou vallen wanneer ik iemand probeer te zijn die ik níét ben. Ik heb liever geen imago om te beschermen. Voor je het weet, ben je dat imago niet meer aan het beschermen, maar aan het gehoorzamen, of zo. Veel te ingewikkeld allemaal.’

Het heeft ermee te maken dat hij voor interviews geen zenuwen heeft – elk antwoord is goed. Hij is er zelfs een zeldzame liefhebber van. ‘Ik vind een interview vaak interessant. Sommige vragen zijn een cadeau. Eigenlijk vind ik dat bijna áltijd van vragen. Ze doen je nadenken, ze doen je handelen. In het beste geval krijg je een paar nieuwe inzichten. Mij helpt zo’n interview bijvoorbeeld te weten te komen waaróm ik iets heb gedaan of geschreven of gemaakt.’

‘Waarom’ komt altijd achteraf?

‘Blijkbaar wel. Ik weet zelden waarom ik aan iets begin. Of waarom ik het op die welbepaalde manier aanpak of formuleer. Maar achteraf vind ik het wel fijn om dat te achterhalen. En dat lukt meestal wel. Hier nu bij jou ook weer. Dat hoop ik.’

Groter en grootser

Op deze vroege maandagochtend zitten we bijeen in de stilte van de Westhoek, thuis in de studio van Stephan Vanfleteren, onder de Veurnse kerktoren. Voor de shoot was hij dan weer wél ‘een beetje zenuwachtig’. Onderweg naar hier had hij bovendien beseft dat hij zijn riem vergeten was, en heeft hij nog snel, net voor hij aanbelde, een veter uit zijn schoen gehaald en als riem rond zijn middel geknoopt. Hij gaat even rechtop staan, om de trekkracht van de veter andermaal te checken – ‘zo kan het wel toch, hè?’

De Knokkenaar die al jaren in Brussel woont, verblijft enkele dagen in Diksmuide. Daar repeteert hij in de muziekclub 4AD voor de drie uitverkochte AB-concerten die eraan komen. ‘Ik wil goed voorbereid zijn. Het wordt allemaal wat groter en grootser, en dat vergt een andere aanpak. Vroeger stonden we gewoon *met* twee op het podium, een dj en ik. Nu is dat een hele productie, *met* een uitgetekende lichtshow. Er zijn twaalf mensen die betaald moeten worden. Alles is anders nu. Ik heb helemaal geen heimwee naar vroeger, hoor. Ik vind het megacool wat er aan het gebeuren is. Ik had hier tien jaar geleden nooit op durven te hopen.’

Zo’n tien jaar geleden verbleef je ook al weleens in de Westhoek, als gezicht van de welzijns campagne *Oe ist?*.

‘Ik had toen net De Nieuwe Lichting van Studio Brussel gewonnen, ik begon een beetje bekendheid te krijgen, en de provincie had me gevraagd om een campagnelied te maken, én om 300 workshops rap en slampoetry te geven in West-Vlaamse scholen. Om jongeren een vorm te helpen aanreiken waarin ze zichzelf en hun emoties kunnen uiten, iets wat hier in deze streek nog net iets moeilijker blijkt te lukken dan elders. Dat was best een heftige periode. Een 14-jarige die er in zo’n workshop plots uit gooide hoe graag hij dood wilde. Iemand anders die vertelde hoe hij zijn tante had gevonden die zich had opgehangen, en de rest van de klas die werkelijk van niets wist en eindelijk begreep waarom hij al weken zo stil was.’

Je was zelf ook nog maar een prille twintiger.

‘Als ik er nu op terugkijk, ben ik daar misschien wel iets te onvoorbereid aan begonnen. Ik kon zelf best wel nog wat begeleiding gebruiken. Maar het was een erg leerzame tijd. Nu nog, na een concert, komt er weleens iemand blij zeggen dat hij ooit in een van mijn workshops zat. Ik hoop dat ik er toch enkelen heb kunnen helpen, al was het maar door ze een vorm aan te reiken, of ze aan te sporen om een vorm te zoeken. Want daarover gaat het: vind jouw vorm om je uit te drukken. Muziek, tekenen, sporten, koken, het maakt niet uit: jouw vorm is de juiste. Maar doe het. Druk jezelf uit. Daarin ligt alle redding.’

‘Ik krijg het niet gezegd *met* een zin of een woord ...’

“Dus ik zing het in een lied, in de hoop da je ’t hoort.” (*glimlacht*) Ja, dat staat op mijn nieuwe plaat. Ik heb natuurlijk zelf ook mijn vorm moeten zoeken. En ik heb hem vrij vroeg gevonden, wat een geluk.’

Is het voor jou begonnen bij taal of bij muziek?

‘Bij muziek. Want ik verstond niets van de Amerikaanse rappers naar wie ik als puber luisterde. Wij keken geen televisie thuis, dus ik kende amper Engels. Maar het ging me om de cadans, de flow, de *delivery*, de

energie. Ik verstond niets, maar ik voelde van alles. Zodra ik op een hoes die “*explicit lyrics*”-sticker zag, kocht ik de plaat, want dan wist ik dat de energie goed zou zitten. (*lacht*)’

‘Zo heb ik muziek en taal in de eerste plaats leren voelen. Ik werk nu trouwens nog altijd op dezelfde manier als toen ik eraan begon: alleen op mijn kamertje en bijna puur op klank en gevoel. Ik heb mijn laptop en een micro voor me, ik speel een beatje, en dan gooi ik er iets uit. “Alles wa vertrouwd voelt, daar geloof ik in.” Ik neem dat op, ik luister ernaar, en dan bouw ik voort op de cadans en de klank van dat ene zinnetje. En zo ontwikkelt zich de tekst, en knutsel ik voort, *met* alliteraties en binnenrijmen, of gewoon rechtdoor. Ik schrijf nooit zonder muziek, dan zou het een schoolopstel worden. Pas als er ritme is, kan er iets gebeuren.’

En dat gebeurde meteen en vanzelfsprekend in je eigen taal?

‘Ik had gewoon geen voeling *met* Engels, en West-Vlaamse hiphop was toen ook al lang niet meer uitzonderlijk. In Knokke zelf had je de megapopulaire hiphopformatie De Feesters: “Knokke is vo snobs en je ga niet anders horen, maar wa kunnen we der *an* doen da we hier zien geboren.” En dan nog van alles over wiet, en flikken, en vrouwen, iets wat ik in het begin ook nog heb gedacht te moeten doen. (*glimlacht*)’

‘Het West-Vlaams was dus een evidente keuze. Al staat mijn taal intussen wel veraf van het “echte” West-Vlaams. Ik krijg in Knokke daarvoor weleens onder mijn voeten: “*Klapt e ki geweune, vint.*” Maar blijkbaar evolueert mijn taal *met* mij mee, van Knokke, langs Gent, waar ik vanaf mijn vijftiende naar de kunsthumaniora ging, en nu ook Brussel. Ik hou wel van dat idee dat je taal *met* je meegroeit en je op die manier ook eigen blijft. Ik koester die tussentaal van mij.’

Die verguisde tussentaal: jij brengt er een ode aan.

‘Ik snap niet waarom we sommige gedaantes van taal zouden moeten afkeuren, en al zeker niet waarom we taal opdelen in goed en fout. Ik heb zelf heel lang geworsteld *met* lezen. Ik heb dyslexie. Als er in de klas moest worden voorgelezen, ging ik kapot van de stress. Het lukte nooit, ik werd knalrood, iedereen lachte. En dan moest ik bij meester Freddy eindeloos woordjes gaan oefenen. Pas in het laatste middelbaar behaalde ik het leesniveau dat anderen al jaren hadden. Taal is altijd een bron van stress en onzekerheid geweest.’

En nu word je ervoor geroemd.

‘Misschien is rappen wel een vorm van revanche geweest, bedenk ik nu. Want daar kon ik wél moeiteloos in mee, daar liep ik zelfs in voorop. Misschien is dat idee de echte aantrekkingskracht geweest: dat ik me in die taal wél thuis voelde. Ik besepte eindelijk: deze taal is mijn taal, een taal die helemaal vrij is, er is geen juist of fout. En misschien voelt mijn taal ook voor anderen uitnodigend en gastvrij, en komen daarom veel mensen er net als ik graag in thuis. Als ik nu op een podium voor een groot publiek mijn tekst sta te brengen, dan is het soms nog altijd een schok om te bedenken: dit is de jongen die niet durfde voor te lezen in de klas.’

Boudy had Bodhi moeten heten – naar Patrick Swayze’s personage in de surffilm *Point break*. Bij de burgerlijke dienst was Bodhi helaas ‘niet beschikbaar’, dus koos zijn vader voor een lokale variant *met* exact dezelfde uitspraak. Later zou zijn vader hem ook tot zijn artiestennaam inspireren door zijn zoon al eens liefkozend berispelend *brihang* te noemen – West-Vlaams voor belhamel of schavuit of schelm, in elk geval iemand die op sympathieke wijze dit bestaan uitdaagt.

Boudy zou de oudste worden van vier, hij heeft drie jongere zussen: Jody, Jane en Djuna. Van zijn vader leerde hij de wind en de golven te lezen. ‘Als de wind goed zat, belde mijn vader vanuit zijn winkel, een

streetwearshop, dat we nu, nú, *met* onze plank de zee in moesten. Ik heb dat vaak ook gedaan, tot ik het verkoos om beats te maken in mijn kamertje. Zelfs op de warmste zomerdagen zat ik zo soms binnen. Ik had een vakantiejob waarvoor ik 's ochtends op het strand moest "zeiltjes kloppen" en de ligstoelen klaarzetten, en die 's avonds gewoon weer weghalen. Tussendoor was ik vrij, en zat ik dus binnen *met* mijn beats. Behoorlijk obsessief allemaal. (*glimlacht*) Maar zo plezant. Welja, het waren best mooie jaren, daar in Knokke. Ik voel de laatste tijd trouwens dat de zee weer aan mij begint te trekken. Ik lag er deze zomer in te drijven, *met* de blik naar de hemel en ik voelde: dit is mijn plek. Misschien begin ik ook daarom wat aan Brussel te twijfelen, misschien wil ik mijn kinderen ook die zee gunnen.'

En toch moest je er toen weg.

'Niet per se uit Knokke, maar wel weg van het college daar. Ik volgde wiskunde-wetenschappen en ik was doodongelukkig. Mijn moeder zag dat ik compleet aan het verdwijnen was, en wist dat er moest worden ingegrepen. Ofwel zou ik naar de sportschool gaan – ik was een competitieturner, mijn twee grootvaders hebben Gym Knokke-Heist opgericht. Mijn discipline was tumbling: flikflaks en salto's – een geweldige combinatie van opperste concentratie en toch zalig vrij door de lucht vliegen. Maar voor de sportschool bleek ik toen al net iets te oud. Dus ben ik naar de kunstschool gegaan, ik was, mede dankzij een gebrek aan televisie, een fervent tekenaar. Vanaf mijn vierde middelbaar ben ik zo naar de kunsthumaniora in Gent gegaan.'

Een kantelmoment?

'Hét kantelmoment. Alles werd anders, ik werd anders. Of nee, ik werd eindelijk mezelf. Zonder schuldgevoel. Ik mocht plots mijn pet ophouden in de klas, ik mocht openlijk uitzoeken wie ik was. Wat een bevrijding. De agressie die tot dan in mijn muziek stak, verdampte. Er zat me nog weinig in de weg, dus ik kon mezelf aan het woord laten, in alle kwetsbaarheid, ik had geen schrik meer.'

Erna ben je beeldhouwkunst gaan studeren. Wat voor werk maakte je?

'Ik was heel erg bezig *met* de achter- en onderkant van dingen. Die zetel daar, bijvoorbeeld: het onderstel zou ik losmaken en als vertrekpunt nemen voor iets nieuws. Ook de mallen waarin we onze vormen goten: die vond ik vaak mooier dan de eigenlijke vormen, dus ik nam die ook altijd mee in mijn presentatie. Nu heb ik dat nog, wanneer ik langs bouwwerven loop: ik vind die stellingen en al die opbouwconstructies zo prachtig. Dat zijn kunstwerken op zich. Wat een zonde dat die verdwijnen zodra het beton gegoten is, of zodra alles is afgewerkt.'

Waarin manifesteert de beeldend kunstenaar zich nu nog?

'Ongetwijfeld in de videoclips die ik maak. Maar allicht vooral ook in mijn verlangen om van elke plaat een totaalconcept te maken. Ik wil een verhaal vertellen, *met* een begin, een midden en een eind. Van de hoes, over de naam en de lyrics, tot en *met* de campagne en de tournee, ik heb graag dat alles ineenklikt. Voor deze derde plaat had ik al snel de titel *Droomvoeding* in mijn hoofd. Dat is de voeding die je tijdens de slaap aan je baby geeft, maar het klinkt ook als iets wat je kunt kopen op de markt. Vandaar legde ik de link *met* die blauwe veilingbakjes die je overal op markten ziet. Prachtig objecten, vind ik, en daarmee heb ik dan de hoes en het binnenwerk uitgetekend. Uiteindelijk kwam dan ook het idee om de plaat zelf op enkele markten aan de man te brengen, wat ik vorige week in vijf steden heb gedaan. Fantastische momenten waren dat. Ook als realitycheck. "*En wie zijdegij just? Ne zanger?"*"

Een heilzame strategie tegen dat 'monster van erkenning', zoals je het noemt op de plaat.

'(*glimlacht en knikt*) Eigenlijk wel.'

Zijn glimlach is zijn meest onthullende regieaanduiding. Want het klopt wat hij aankondigde: hij geeft zijn antwoorden open en onbevangen. Eerlijkheid, als je ze aandurft, blijkt een gemak. Alleen dus zijn glimlach verraaft al eens een aarzeling of een gevoelige snaar, en bij dat 'monster van erkenning' houdt hij die glimlach lang aan. 'Het zijn extreme dagen', zegt hij. 'Ik leef in uitersten nu. De nieuwe plaat die meteen hoog opstijgt, en straks al die uitverkochte concerten. Het is natuurlijk heerlijk om die erkenning en dat succes te voelen, en tegelijkertijd heb ik er schrik van.'

Omdat je erin zou kunnen gaan geloven?

'Dat is het gevaar, ja. Omdat je er dus misschien altijd maar meer van wilt. En omdat je in dat eindeloze verlangen jezelf begint te verliezen. Wanneer is dat monster voldaan?'

Thuis komen en de luier van je baby moeten ververset, dat helpt vast om het monster in de ogen te kijken.

'Nét na het luide applaus op het podium terug thuis de poep van je vier maanden oude zoon staan afkuisen, er is niets beters en heilzamer dan dat.'

Over dat vaderschap, ook over de keerzijde ervan, heb je het nadrukkelijk op je nieuwe plaat. Zoals je eerder ook de haperingen belichtte bij het relationele settelen. Maar al die Grote Stappen heb je wel behoorlijk snel gezet.

'In vergelijking met sommige leeftijdgenoten ben ik nogal snel aan het schakelen, dat klopt wel. Sommige wonen zelfs nog thuis. In dat opzicht sta ik misschien haaks op mijn generatie. Ik voel gewoon een zekere haast. Ik wil vooruit. Ik denk altijd aan de volgende dag. Een goeie vriend zei me onlangs ook: "*Boudy*, alles zie jij als een investering." (*lacht*) Ik voelde me betrappt, want hij had gelijk. Ik zie alles in functie van later. Ik kan moeilijk níét aan morgen denken. Misschien omdat ik me er al te zeer van bewust ben dat onze tijd hier gelimiteerd is? Ik had de dood al vroeg in het oog, ik wil het dus gewoon allemaal graag op tijd gedaan krijgen. Straks is het misschien te laat. Mijn vrouw Inca kan zo mooi in het moment zelf bestaan, mij lukt dat bijna onmogelijk.'

Met Inca ben je tien jaar samen. Vind je de liefde makkelijk?

'Ik vind de liefde helemaal niet makkelijk. Ik vind liefde erg moeilijk zelfs. Wat een geluk dat wij al zeven jaar samen waren toen onze dochter, Inti, geboren werd. Ik weet niet of we het anders hadden gehaald. Inca is mijn grote liefde, maar vanzelfsprekend is het nooit.'

Waarom wou je trouwen?

'Alweer een investering natuurlijk. (*lacht*) Nee, ik geloof daar oprecht in. Ik vind trouw een heel mooie belofte om uit te spreken. Om echt te durven kiezen voor iemand. Ik weet dat het minder populair is deze dagen. Dat het te definitief klinkt, dat opties liever worden "opengehouden". Maar ik zit zo niet in elkaar. Voor Inca wou en wil ik voluit gaan. We leerden elkaar kennen aan Sint-Lucas in Gent. Zij was zó anders, zo heerlijk anders. Ze zág er ook helemaal anders uit, met een aparte kledingstijl, heel wijde broeken en zo. Inca was zo *eigen*, en ook zo ontstellend direct. "Ik vind jou heet", was een van de eerste dingen die ze tegen me zei. (*glimlacht*) Een vrije geest was ze, en is ze nog altijd. Als ze als student in de loop van de avond te weten kwam dat er ergens in Luik een *free party* aan de gang was, dan begon zij om tien uur 's avonds nog richting Luik te liften. Helemaal anders dan ik. Inca heeft me mezelf uit mijn hoofd helpen halen, en ik heb haar in ruil wat rust helpen geven. Samen balanceren we goed. Maar het blijft balanceren. Zeker ook nu weer.'

Met de komst van jullie zoon Lalo.

'Nu is Inca de rust en ben ik de onrust. Er komt heel veel samen op dit moment. Een peuter, een baby, een nieuwe plaat. Inca is van bij de geboorte van onze dochter voluit voor het moederschap gegaan. Ze is daar heel uitgesproken in. En dat is voor ons ook haalbaar zolang *Brihang* het goed doet. Maar dezer dagen staat ze er dus wel vaak alleen voor. Nu blijf ik bijvoorbeeld ook drie dagen weg om te repeteren. Het is een erg heftige periode, ook voor ons als koppel. Ik ben blij dat we gisteravond nog lang en goed gebabbeld hebben. En in november, na de Radio 1-sessie, gaan we een paar weken *met* ons viertje weg. Dringend even weer *Boudy* zijn. Even geen *Brihang* in onze buurt.'

Draagt *Boudy* ook altijd een pet?

'Ha. Die pet. Die is er bijna altijd bij, ja. Ik ben ze ooit beginnen te dragen uit onvrede *met* mijn kapsel en gaandeweg is die aan mij gaan kleven. Zozeer zelfs dat mensen mij amper herkennen als ik ze níét draag. Stephan vroeg me daarnet of hij ook even een beeld mocht maken zonder pet, en het trof me hoe onbeschut ik me voelde. Ik ben heel benieuwd naar dat beeld. Wie zal ik daar zien? Het ligt dan toch blijkbaar opmerkelijk gevoelig. Maar er komt zeker wel een dag dat ik mijn pet zal loslaten.'

Maar nu is de beschutting nog even nodig.

'Nu nog even wel.'

'Alles wa vertrouwd voelt, daar geloof 'k in.'

'Exact.'

Natuurlijk glimlacht hij.